

Dániel könyve – Száznolcvanadik rész

*Róma, a Makkabeusok és a modern idők prófétai metszéspontja:
Tanulmány Dániel látomásairól*

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriah Smith ezt írta: „Róma szövetség által kapcsolódott Isten népéhez, a zsidókhoz, Kr. e. 162-ben.” A legtöbb modern történész a dátumot Kr. e. 161-re teszi, és Smith ugyanabban a könyvben kétszer is Kr. e. 161-re hivatkozik. Feltételezésem szerint ez a Kr. e. 162-re való utalás sajtóhiba.

„A 23. és 24. vers által eljutunk a zsidók és a rómaiak közötti szövetségnek erre az oldalára, Kr. e. 161-hez, arra az időre, amikor Róma egyetemes uralomra tett szert.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

A tizenegyedik és tizenkettedik versek azonosítják a raffiai csata győzelmét és utóhatását, amely Kr. e. 217-ben zajlott a III. Nagy Antiokhosz vezette Szeleukida Birodalom és a IV. Ptolemaiosz Philopator király vezette egyiptomi Ptolemaioszi Királyság között.

A paniumi csata, amely tizenhét évvel később, Kr. e. 200-ban zajlott le, ismét a Szeleukida Királyság és a Ptolemaioszi Királyság között folyt.

A Makkabeus-felkelés Kr. e. 167-ben kezdődött, és a zsidók felkelése volt a Szeleukida Birodalom azon kísérletei ellen, amelyek a zsidó vallási gyakorlatok elnyomására és a görög kultúra rájuk kényszerítésére irányultak.

A jeruzsálemi Második Templom újrászentelése, amely a Hanuka során megünnepeelt történelmi eseményt jelöli, Kr. e. 164-ben történt, három évvel a huszonharmadik versben említett „szövetség” előtt. Ez az esemény a Makkabeusoknak a Szeleukida Birodalom erői elleni sikeres hadjáratát követte, amelyeket a hírhedt IV. Antiokhosz Epiphanész vezetett, aki meggyalázta a Templomot és törvényen kívül helyezte a zsidó vallási gyakorlatokat. IV. Antiokhosz Epiphanész nem sokkal a Hanuka által megörökített győzelem után meghalt, és ez ettől a ponttól kezdve a szíriai hatalom hanyatlását jelzi a történelemben.

Kr. e. 200-ban (ami egyben a pannioni csata ideje is volt) Róma első ízben avatkozott be Dániel könyve tizenegyedik fejezetének prófétai történetébe. Ott található az a jelkép, amely megalapozza a látomást. E jelkép céltudatos befolyása abban a történetben Jézabel munkáját azonosítja, amely egy olyan egyház jelképe, amely a háttérből mozgatja a szálakat. Jézabel Szamáriában volt otthon, amikor férje, Akháb végignézte, amint Illés megöli az ő prófétáit. Heródiás nem volt jelen Heródes születésnapján, ahol leánya, Salomé elcsábította Heródest. Az Egyesült Államok történetében a pápaság, amelyet Tírus paráznája képvisel, feledésbe merül, egészen a jelképes hetven év végéig. Ekkor kezdi el család énekeit zengeni a föld királyainak. A Kr. e. 200. év azt az időt jelképezi, amikor az utolsó napokban nyíltan kezdi énekelni énekeit a királyoknak,

közvetlenül a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény előtt, amint azt a tizenhatodik vers ábrázolja.

A zsidók i. e. 161 és 158 közötti „szövetsége” előtt a Makkabeusok i. e. 164-ben újraszentelték a templomot, amint arról a Hanukka megemlékezik. Majd három évvel később, még mindig a szírekkel folytatott küzdelem közepette, a makkabeus zsidók támogatásért Rómához fordultak. Az ekkor létrejött Rómával kötött „szövetség” prófétai próbatétellé válik Isten végidei próféciatanulói számára.

A történelem Kr. e. 161-et jelöli meg annak időpontjaként, amikor a „szövetség” létrejött, az úttörők azonban ezt az eseményt Kr. e. 158-ra teszik. Millernek volt igaza, vagy a modern történészeknek? Miller hatszázhatvanhat évet (666) adott hozzá Kr. e. 158-hoz, és így jutott el az 508. évhez, amikor „a mindennapi” elvétetett. Bármennyire is kutatjuk, rendkívül nehéz lesz, ha ugyan nem teljesen lehetetlen, történelmi bizonyítékot találni arra, hogy Kr. e. 158 volt a zsidók és a rómaiak közötti szövetség időpontja.

A tizenhatodik vers a vasárnapi törvény, ám e történelmet megelőzően Róma belép a történelembe, hogy Kr. e. 200-ban megalapozza a látomást. A makkabeus felkelés Kr. e. 167-ben kezdődött Modeinban, és végül Kr. e. 164-ben újraszentelték a templomot. Majd Kr. e. 161-től Kr. e. 158-ig a zsidók szövetségre léptek a római hatalommal. Kr. e. 161-től Kr. e. 158-ig egy olyan időszakot jelképez, amely a „szövetség” létrejöttéhez volt szükséges. Ez az értelmezés a „szövetséget” a történészek tanúságtételével összhangban azonosítja, továbbá azzal a táblázattal is, amelyet az Úr keze irányított, és amelyet nem szabad megváltoztatni.

A történészek arról tájékoztatnak bennünket, hogy az ókori nemzetek, például Júdea és Róma közötti szerződéskötési tárgyalások folyamata a Kr. e. II. században az adott körülményektől, a diplomáciai eljárásrendtől és az érintett hatalmi viszonyoktól függően változott. A folyamat rendszerint azzal kezdődött, hogy az egyik fél kifejezte érdeklődését a másikkal való szerződés vagy szövetség létrehozása iránt. Júdea és Róma esetében Júdea kezdeményezte a kapcsolatfelvételt Rómával abból a célból, hogy hivatalos szövetséget javasoljon.

A javaslat közvetítése és a tárgyalások megkezdése érdekében diplomáciai csatornákat vettek volna igénybe. Ehhez szükségszerűen hozzátartozott volna követek vagy megbízottak Rómába küldése, hogy találkozzanak annak vezetőivel vagy képviselőivel. Miután a tárgyalások megkezdődtek, mindkét fél megvitatta volna a javasolt szerződés feltételeit. Ez magában foglalhatott volna találkozókat sorozatát, diplomáciai üzenetváltásokat, és esetleg közvetítők vagy mediátorok bevonását is a megbeszélések előmozdítása érdekében. A tárgyalások során mindkét fél mérlegelte volna a másik által javasolt feltételeket, és ellenjavaslatokat tehetett volna, vagy egyes feltételek módosítását kérhette volna. Ez a folyamat gondos mérlegelést, tanácsadókkal folytatott konzultációt, valamint a javasolt szerződés lehetséges előnyeinek és hátrányainak felmérését is magában foglalhatta.

Ha mindkét fél megegyezésre jutott a szerződés feltételeiben, hivatalos okiratot készítettek, amely rögzítette a mindkét oldal által elfogadott feltételeket és kikötéseket. Ezt követően a szerződést mindkét nemzet illetékes hatóságainak ratifikálniuk kellett. Róma esetében ez magában foglalhatta

a Szenátus vagy más kormányzó testületek jóváhagyását. Hasonlóképpen Júdában a szerződés feltehetően vezetésének vagy kormányzótanácsának jóváhagyását igényelte. A ratifikálást követően a szerződést végrehajtották, és mindkét féltől elvárták, hogy megtartsa annak rendelkezéseit. Ez magában foglalhatta az együttműködés különféle formáit, kölcsönös védelmi megállapodásokat, kereskedelmi kapcsolatokat vagy a szerződésben rögzített diplomáciai érintkezés egyéb formáit.

Kr. e. a második században a Júdeából (a kelet-mediterrán térségben fekvő területről) Rómába (Közép-Itáliában fekvő városba) való utazás nehéz és időigényes vállalkozásnak számított volna, különösen az ókori közlekedési módok korlátait figyelembe véve. Júdea és Róma között a távolság a választott útvonaltól függően megközelítőleg 1 500–2 000 kilométer (930–1 240 mérföld). Az ókorban a tengeri utazás gyakran gyorsabb és hatékonyabb volt a szárazföldi utazásnál, ám a tengeri közlekedés az uralkodó szelektől függött. A hajóút egy júdeai kikötőből egy itáliai kikötőbe (például Ostiába, Róma kikötőjébe) több hétig is eltarthatott, olyan tényezőktől függően, mint a szélviszonyok, a tengeri áramlatok és az alkalmazott hajó típusa.

A Júdeából Rómába vezető szárazföldi utazás lassabb és fáradságosabb lett volna. Az utazóknak különféle terepviszonyokon kellett volna áthaladniuk, beleértve a hegyeket, völgyeket és folyókat, valamint olyan akadályokkal kellett volna megküzdeniük, mint a rablók és az ellenséges területek. A becslések szerint a gyalogos vagy lóvontatású kocsival történő utazás több hónapig is eltarthatott. Az utazási időt olyan tényezők is befolyásolták volna, mint az utak állapota, a szállás- és pihenőhelyek elérhetősége, valamint az útközbeli pihenés és utánpótlás szükségessége.

Amikor a makkabeus zsidók szövetséget kerestek Rómával, követeket kellett Rómába küldeniük. Miután a római hatóságok fogadták ezeket a követeket, tárgyalási időszak következett. Történeti feltevés szerint — mivel pontos feljegyzés nem áll rendelkezésre — miután a szerződést hivatalosan megkötötték, azt vissza kellett vinni Júdeába megerősítés végett, majd valószínűleg ismét vissza kellett küldeni Rómába, hogy a zsidók elfogadását is megerősítsék. Szinte lehetetlen elhinni, hogy a szövetségkötés folyamata abban az időszakban egyetlen év alatt végbement volna, ezért az a megértés, hogy a „szövetség” egy Kr. e. 161-től Kr. e. 158-ig tartó folyamatot jelképez, összhangban áll a prófécia más vonalaival, amelyek azonosítják azt a történelmet, amely a tizenhatodik vers vasárnapi törvényéhez vezet.

Egy „szövetség”, amelynek kezdeményezését minden történész egyetértően a makkabeus zsidóknak tulajdonítja, Kr. e. 161-ben kezdődött Júdeában. Célja az volt, hogy a zsidók támogatást szerezzenek a síregek ellen, akikkel Kr. e. 167-ben kitört felkelésük kezdete óta harcban álltak. A felkelést Mattatiásnak, egy zsidó papnak és öt fiának — különösen Júdas Makkabeusnak — azon erőfeszítései robbantották ki, hogy ellenálljanak a hellenizációs politikának, amelyet IV. Antiokhosz Epiphanész, a szeleukida uralkodó kényszerített rájuk. E politikák közé tartoztak a zsidó vallási gyakorlatok elfojtására irányuló kísérletek, valamint a görög szokások és hiedelmek átvételének kikényszerítése.

A felkelés kiváltó oka egy incidens volt Modein falujában, ahol Mattatiás megtagadta, hogy eleget tegyen annak a rendeletnek, amely egy görög istenségnek bemutatandó áldozatot írt elő. A

„Modein” név a héber „modi’a” szóból származik, amelynek jelentése: „kijelenteni” vagy „tiltakozni”. Tiltakozása során Mattatiás megölt egy zsidó hitehagyottat, aki éppen készülődött, hogy bemutatni az áldozatot, majd fiaival együtt a hegyekbe menekült, és ezzel gerillahadjáratot indított a szeleukida erők ellen. A makkabeus felkelés több éven át tartott, amelynek során a makkabeusok számos csatát vívtak a szeleukidák és szövetségeseik ellen. Annak ellenére, hogy létszámban és felszereltségben messze alulmaradtak, a makkabeusok több jelentős győzelmet arattak.

A Szeleukida Birodalom arra törekedett, hogy a görög vallást rákényszerítse a zsidókra, és a görögök az utolsó napok globalistáit jelképezik. Az ő vallásuk abban a woke-izmusban jut kifejezésre, amelyet jelenleg az Egyesült Államokra és a világra kényszerítenek rá a bankrendszer, a fősodratú média, az oktatási központok globalista erői, valamint a nemzeti különbségek lebontása által az illegális bevándorlók kényszerített betelepítése révén. Amikor Antiokhosz Epiphanész a görög vallást kényszerítette a zsidókra, voltak zsidók, akik együttműködtek törekvéseivel. A Makkabeusok a hitehagyott zsidók egyik osztályát képviselik, akik ellenálltak a görög vallásnak, de volt a hitehagyott zsidóknak egy másik osztálya is, akik támogatták a görög vallás kikényszerítésének munkáját.

A tizenhatodik vers a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény, valamint a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármasszövetsége. Ezt a történelmet a tizenharmadiktól a tizenötödik versekig terjedő rész előzi meg, ahol a negyvenedik vers három csatája a tizedik versből (1989), a tizenegyedik és tizenkettedik versekből (az ukrán háború), valamint a paniumi csatából következik. A paniumi csata olyan ütközetet jelképez, amelyben a kétszarvú földi fenevad felülkerekedik a globalisták vallási és politikai filozófiáin.

Abban a csatában az Egyesült Államok utolsó elnökének meg kell küzdenie Putyin győzelmének és az azt követő összeomlásnak a következményeivel, amelyeket a tizenegyedik és tizenkettedik versek ábrázolnak. Szövetséget fog kötni a NATO-val vagy az Egyesült Nemzetek Szervezetével annak érdekében, hogy rendezze Oroszország összeomlásának következményeit, és a szövetség történetén belül az Egyesült Nemzetek Szervezetét a paniumi csatában fogja bevonni. A negyvenedik vers harmadik csatája olyan lesz, mint a negyvenedik vers első csatája. Amiként a Szovjetunió az Egyesült Államok gazdasági és katonai ereje alatt omlott össze, úgy az Egyesült Nemzetek Szervezetének globalistái is arra kényszerülnek majd, hogy megismételjék a „peresztrojkát”, Gorbacsovnak a Szovjetunió megreformálására irányuló erőfeszítései kulcsfontosságú elemét, noha azok végső soron hozzájárultak a szovjet rendszer felbomlásához és a Szovjetunió végső feloszlásához.

A harmadik csatát az első csata szemlélteti, és a gazdaságon, valamint a katonai nyomásgyakorláson keresztül Trump, akit Reagan képvisel, „peresztrojkába” fogja kényszeríteni az Egyesült Nemzeteket, ami átszervezést vagy reformációt jelent. Az átszervezés az Egyesült Államokat a tíz király rendszerének fejére helyezi, amely az Egyesült Nemzetek. A csatában a pápaság ezután belép a történelembe, azt állítva magáról, hogy annak a rendszernek a védelmezője, amelyet Trump akkor hódít meg.

Ugyanebben a történelmi időszakban Trumpnak egy belső polgárháborúval kell majd szembenéznie, amellyel kénytelen lesz foglalkozni, miként Abraham Lincoln is kénytelen volt vele foglalkozni. A polgárháború az Egyesült Államokon belül két egymással szembenálló hitehagyott tábor között zajlik majd. Az egyik csoportot azok képviselik, akik elfogadták a woke-izmus vallását és filozófiáját, akik mindkét politikai párt progresszív globalistái. A másik csoport (MAGA-izmus) magát valódi protestánsnak vallja, jóllehet ezt a rangot 1844-ben elveszítette.

Az elnök frakcióját a MAGA-izmus képviseli, és azon a téves állításon alapul, hogy az igaz protestantizmust és az Alkotmányt védi. A woke-izmus igénye az Anyaföld vallása, a New Age és az a meggyőződés, hogy az Alkotmány alkalmazását a társadalmi normák fennálló körülményei határozzák meg, nem pedig az alapító atyák elavult eszméi.

Mattatias (Trump) véget vet az Egyesült Államokon belüli globalista–progresszív demokraták kísérleteinek, amint azt a Krisztus előtt 167-ben Modeinban kezdődött felkelés jelképezi. Trump ezután megismétli a Krisztus előtt 164. év történetét, amikor a Makkabeusok újrászentelték a templomot, amiről a Hanuka ünneplése emlékezik meg. Azután, a Krisztus előtt 161-től Krisztus előtt 158-ig terjedő időszak által jelképezett periódusban Trump megkezdí a végső előretörést a pápaság képmásának felállítása érdekében; ez a képmás a vallási hatalom és a politikai hatalom közötti törvénytelen kapcsolatot azonosítja. Krisztus előtt 158-ban a szövetség megvalósul, amikor a tizenhatodik vers hamarosan eljövendő vasárnap törvényét érvényre juttatják.

Dániel 11. fejezete először azt azonosítja, miként veszi át Róma politikailag az uralmat, majd Dániel megismétli és kibővíti ugyanazt a történelmet egy olyan vonallal, amely azt azonosítja, miként bánik Róma Isten népével ugyanezen történelemben. A tizenhatodik versről a tizenkilencedik versig az a három akadály kerül szemléltetésre, amely a pogány Róma előtt állt a világ feletti uralom átvételekor. A tizenhatodik versben Szíriát a pogány Róma Kr. e. 65-ben hódította meg, majd Júdeát Pompeius Kr. e. 63-ban. A tizenhatodik vers azt azonosítja, mikor kellett Rómának megállnia a dicsőséges földön, és ezzel ugyanazon fejezet negyvenegyedik versének vasárnap törvényét előképezi.

Fontos megjegyezni, hogy a hódítás története Kr. e. 63-ban [párhuzamosan 1863-mal], a Jeruzsálemben zajló polgárháború közepette ment végbe. Uriah Smith így írta: „Pompeiusnak a pontusi király, Mithridatész elleni hadjáratából való visszatérésekor két vetélytárs, Hyrcanus és Aristobulus, Júdea koronájáért küzdött.”

A „Hyrcanus” és az „Aristobulus” nevek egyaránt görög eredetűek, és történelmi jelentőséggel bírnak, különösen a zsidó történelem hellenisztikus korszakának és a Hasmóneus-dinasztiának összefüggésében. A „Hyrcanus” a görög „Hurkanos” szóból származik, amely valószínűleg a perzsa nyelv „hurkan” szavából ered, melynek jelentése: „farkas”. A Hyrcanus olyan név volt, amelyet több hasmóneus uralkodó is viselt. Az „Aristobulus” jelentése: „legjobb tanácsos” vagy „legjobb tanácsadó”. Az Aristobulus szintén olyan név volt, amelyet több hasmóneus uralkodó is viselt. Mind a „Hyrcanus”, mind az „Aristobulus” a Hasmóneus-korszak zsidó történelmének jelentős alakjaihoz kapcsolódó nevek. Olyan uralkodók voltak, akik fontos szerepet játszottak a Júdeában fennálló Hasmóneus Királyság kormányzásában és terjeszkedésében. A Hasmóneus

királyság prófétái leszármazottai és képviselői Krisztus idejében a farizeusok voltak.

Amikor Pompeius elfoglalta Jeruzsálemet, két politikai párt egyaránt eredetét a Kr. e. 167-ben lezajlott, Modein által jelképezett felkelés idejére vezette vissza. Miután Pompeiust belesodorták a lázadásba, elhatározta, hogy beveszi Jeruzsálemet, és Aristobulos politikai pártja elhatározta, hogy ellenáll neki, Hyrcanus pártja azonban elhatározta, hogy megnyitja a kapukat Pompeius előtt. Pompeius ezután megindította támadását Jeruzsálem ellen, és három hónappal később Jeruzsálem örökre Róma fennhatósága alá került.

A tizenkilencedik versre Egyiptomot, a harmadik és végső akadályt, Róma elfoglalta. Ezután a huszadik versben Krisztus születése kerül azonosításra, miközben Dániel elkezd feltárni, miként bánik majd Róma Isten népével e történelemben. A huszonegyedik és huszonkettedik versekben Krisztust megfeszítik. A huszonharmadik versben az i. e. 161-től i. e. 158-ig kezdődő szövetség kerül azonosításra, közvetlenül azok után a versek után, amelyek a keresztest írják le, ahol a hitehagyott zsidók kijelentették, hogy „nem királyunk van, hanem császáruk”. A hitehagyott zsidók vonala, amelyet a Makkabeusok képviseltek, akik ellenálltak a görög vallási filozófia behatolásának, és eközben szentségtelen kapcsolatot alakítottak ki Rómával, azt a verset követi, amely a keresztt történetét azonosítja, ahol e szentségtelen kapcsolatuk gyümölcse teljes mértékben megnyilvánult.

A sekíná soha nem tért vissza a templomba, amelyet a hetvenéves fogság után emeltek. Az utolsó prófétai bizonyágtétel, amelyet Malakiás hirdetett, az i. e. ötödik század közepe táján hangzott el. A Makkabeusoknak a globalista görög befolyással szembeni fellépése előtt évszázadokon át sem Isten látható jelenléte, sem prófétai bizonyágtétel nem volt. Lázadásuk kezdetén éppen azt a lázadást vitték véghez, amelyet mind Ptolemaiosz, mind Uzziás király megkísérelt, amikor mindkét király arra törekedett, hogy betöltse a papi szerepet, és áldozatot mutasson be a templomban.

Jonathan Apphus (más néven Jonathan Maccabeus) Mattatiás egyik fia volt, annak a Mattatiásnak, aki elindította a makkabeus felkelést, és jelentős szerepet játszott a Szeleukida Birodalom elleni zsidó lázadás vezetésében. Miután testvére, Júdás Makkabeus elesett a csatában, Jonathan átvette a makkabeus erők vezetését. Katonai és politikai vezető szerepe mellett Jonathan a főpapi tisztséget is magára vállalta, és így a zsidó nép lelki vezetőjeként is szolgált. Jonathan kettős szerepe, mint vezető és főpapé, jelentős fejleményt jelentett a zsidó történelemben, mivel a politikai és vallási hatalmat egyaránt a Hasmóneus-dinasztia kezében összpontosította. Vezetése hozzájárult a zsidó autonómia megerősítéséhez és a hasmóneus uralom megszilárdításához Júdeában.

Az a bűn, amelyet Ptolemaiosz a raphiai győzelem után megkísérelt, a Makkabeusok felkelésének legkezdetén ténylegesen megvalósult. Ugyanaz a bűn volt ez, amelynek Uzziás király idejében a papok ellenálltak; a Makkabeusok Isten templomi szolgálatainak állítólagos védelme azonban az egyház és az állam összekapcsolásának téves és lázadó megnyilvánulása volt, és mint ilyen, a hitehagyott protestantizmus lázadását példázza, amely most Trump támogatására sorakozik fel Biden globalista „woke”-izmusának előretörésével szemben.

A Biblia azt tanítja, hogy gyümölcseikről ismeritek meg őket, és Krisztus idejében a farizeusok a Mattatiással kezdődött Hasmóneus-dinasztia utolsó maradványai voltak. Mattatiás, valamint az általa megindított lázadás, a farizeizmus gyümölcseit termelte, miként a hitehagyott protestánsok is, akik a „Tegyük újra nagyvá Amerikát” eszméjét támogatják. Amerika akkor volt nagy, amikor az Alkotmányt úgy értelmezték, hogy az egyházat és az államot elkülönítve tartja egymástól, ám annál a hamis csodánál, amelyet a Hanuka ünnepe által megörökített győzelem jelképez, a vasárnapi törvényhozásért folyó mozgalom nyíltan elő fog lépni.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Mindeddig azokat, akik a harmadik angyal üzenetének igazságait hirdették, gyakran csupán riogatóknak tekintették. Azokat az előrejelzéseiket, hogy a vallási türelmetlenség uralomra jut az Egyesült Államokban, és hogy az egyház és az állam egyesülni fog, hogy üldözze azokat, akik megtartják Isten parancsolatait, alaptalannak és képtelennek nyilvánították. Magabiztosan kijelentették, hogy ez az ország soha nem válhat mássá, mint ami volt: a vallásszabadság védelmezőjévé. Ám miközben a vasárnap megtartásának kikényszerítése körüli kérdést széles körben napirendre tűzik, a régóta kétségbe vont és hitetlenül fogadott esemény közeledni látszik, és a harmadik üzenet olyan hatást fog kiváltani, amelyet korábban nem válthatott ki.”

„Isten minden nemzedékben elküldte szolgálóit, hogy megdorgálják a bűnt, mind a világban, mind az egyházban. Ám a nép sima beszédekkel kíván hallani, és a tiszta, sallangtalan igazság nem elfogadható számára. Sok reformátor, amikor munkáját megkezdte, elhatározta, hogy nagy körültekintéssel jár el az egyház és a nemzet bűneinek megtámadásában. Azt remélték, hogy a tiszta keresztény élet példájával visszavezetik az embereket a Biblia tanításaihoz. De Isten Lelke rájuk szállt, miként Illésre is, és arra indította őket, hogy megdorgálják egy gonosz király és egy hitehagyott nép bűneit; nem tudták visszatartani magukat attól, hogy a Biblia egyenes kijelentéseit prédikálják — olyan tanokat, amelyeket korábban vonakodva tártak elő. Késztetést éreztek arra, hogy buzgón hirdessék az igazságot és a lelkeket fenyegető veszedelmet. Azokat a szavakat mondták ki, amelyeket az Úr adott nekik, nem félve a következményektől, és a nép kénytelen volt meghallani az intést.”

„Így fog hirdettetni a harmadik angyal üzenete. Amikor eljön az ideje annak, hogy a legnagyobb erővel adassék, az Úr alázatos eszközök által fog munkálkodni, irányítva azok elméjét, akik magukat az Ő szolgálatára szentelik. A munkások alkalmasságát inkább Lelkének kenete biztosítja majd, mintsem irodalmi intézmények képzése. Hit és ima emberei kényszerítettnek arra, hogy szent buzgósággal előremenjenek, hirdetve azokat az ígéket, amelyeket Isten ad nekik. Babilon bűnei feltáratnak. Lelepleződik mindaz, ami az egyház szertartásainak polgári hatalommal való kikényszerítéséből fakad, a spiritualizmus betörései, a pápai hatalom alattomos, de gyors előretörése. E komoly figyelmeztetések által a nép felráztatik. Ezrek és ezrek fognak hallgatni, akik még soha nem hallottak efféle szavakat. Ámulattal hallják a bizonyágtételt, hogy Babilon az egyház, amely tévedései és bűnei miatt bukott el, mert elutasította a mennyből hozzá küldött igazságot. Amint az emberek korábbi tanítóikhoz mennek e sürgető kérdéssel: Valóban így vannak ezek? a lelkészek meséket adnak elő, hízeltől dolgokat profétálnak, hogy csillapítsák félelmeiket és elnémítsák a felébredt

lelkiismeretet. Ám mivel sokan nem elégszenek meg pusztán emberek tekintélyével, hanem világos „Így szól az Úr”-t követelnek, a népszerű papság, miként hajdan a farizeusok, haragra gerjedve amiatt, hogy tekintélyüket kétségbe vonják, sátáninak fogja bélyegezni az üzenetet, és felfingerli a bűnt szerető sokaságot, hogy gyalázzák és üldözzék azokat, akik azt hirdetik.”

„Amint a küzdelem új területekre terjed ki, és az emberek figyelme Isten megalázott törvényére irányul, Sátán is tevékenységbe lendül. Az üzenetet kísérő erő csak még inkább őrvongásra fogja indítani azokat, akik ellene vannak. A papság csaknem emberfeletti erőfeszítéseket fog tenni, hogy elzárja a világosságot, nehogy nyájaira ráfényeljék. Minden rendelkezésükre álló eszközzel igyekezni fognak elfojtani e létfontosságú kérdések megvitatását. Az egyház a polgári hatalom erős karjához folyamodik, és e munkában a pápisták és a protestánsok egyesülnek. Amint a vasárnap megtartására irányuló mozgalom egyre merészebbé és határozottabbá válik, a törvényt a parancsolatokat megtartók ellen fogják alkalmazni. Pénzbírsággal és bebörtönzéssel fogják őket fenyegetni, némelyeknek pedig befolyásos állásokat, más jutalmakat és előnyöket ajánlanak fel, hogy hitük megtagadására bírják őket. De szilárd válaszuk ez lesz: »Mutassátok meg nekünk Isten Igéjéből tévedésünket« — ugyanaz a kérés, amelyet Luther is megfogalmazott hasonló körülmények között. Azok, akiket a bíróságok elé állítanak, erőteljesen megvédik az igazságot, és azok közül, akik hallják őket, némelyek arra indíttatnak, hogy állást foglaljanak Isten minden parancsolatának megtartása mellett. Így világosság tárul majd ezrek elé, akik máskülönben semmit sem tudnának ezekről az igazságokról.” A nagy küzdelem, 605, 606.